

Daniëlle Steel

Een mysterie brengt
hen bij elkaar

Een vrouw
van adel

I

*H*et was zo'n dag in januari in New York waarop het leek alsof er nooit een eind aan de winter zou komen. Sinds november was er zoveel sneeuw gevallen dat alle records waren verbroken. En de sneeuw van die ochtend, al de tweede sneeuwstorm die week, was in de koude wind veranderd in ijzel. De voetgangers glibberden rillend over het ijs, terwijl de wind hun gezicht ranselde. Het was een dag om binnen te blijven, vond Hal Baker, gezeten achter zijn bureau in het filiaal van de Metropolitan Bank aan Park Avenue.

De bank bevond zich precies op de grens van het deel van New York waar drie jaar geleden tijdens de grote orkaan de stroom was uitgevallen en de straten onder water waren gelopen. Omdat de bank er een paar straten ten noorden van lag, was hij toen gewoon opengebleven en hadden ze zelfs koffie en broodjes uitgedeeld aan de slachtoffers van de overstromingen.

Hal beheerde de kluisjes, werk dat anderen saai vonden, maar hij had het altijd graag gedaan. Hij genoot van het contact met de oudere klanten die langskwamen om hun spulletjes te bekijken, hun aandelen te controleren of nieuwe testamenten in hun gehuurde kluis te leggen. Als ze zin hadden, wat vaak

het geval was, maakte hij een praatje met hen en anders liet hij hen met rust. Hij kende de meeste klanten van gezicht en velen van hen ook van naam. En hij voelde altijd precies aan wat ze nodig hadden. Hij genoot ook van de omgang met jonge klanten, vooral wanneer het de eerste keer was dat ze een kluisje huurden; hij legde dan uit waarom het zo belangrijk was om hun papieren en waardevolle spullen in een kluis te bewaren, vooral omdat ze vaak in appartementen woonden die niet altijd even veilig waren.

Hij had, nu hij zestig was en over vijf jaar met pensioen zou gaan, geen grote ambities meer. Hij was getrouwd, had twee volwassen kinderen en zijn baan als beheerder van de bankkluisjes was hem op het lijf geschreven. Hij was een 'mensenmens' en werkte al achtentwintig jaar in dit filiaal, en daarvoor tien jaar in een ander filiaal van de Metropolitan, en hij hoopte hier tot aan zijn pensioen te kunnen blijven. Hij nam zijn werk zeer serieus; de klanten vertrouwden de bank hun waardevolste bezittingen toe, soms ook hun duisterste geheimen, dingen die niemand mocht zien of aanraken, alleen zijzelf.

De bank lag in de East Thirties aan Park Avenue, in Murray Hill, vroeger een chique buurt, maar nu vooral een kantorenwijk. De clientèle van de bank bestond uit een mengeling van mensen die in de buurt werkten en deftige oudere klanten die in de nog overgebleven appartementen woonden. Omdat Hal wist dat met dit weer weinig mensen zich de straat op zouden wagen, leek het hem een goede dag om het papierwerk weg te werken dat zich sinds kerst op zijn bureau had opgestapeld.

Er waren drie zaken waar hij zich vandaag mee bezig wilde houden. Voor twee van de kleinere kluisjes was op de dag af al dertien maanden geen huur betaald, en de betreffende klanten hadden niet gereageerd op de aangetekende brieven die hij hun een maand geleden had gestuurd, waarin hij daarop had

gewezen. Meestal duiden achterstallige betalingen erop dat de klanten met de noorderzon waren vertrokken, maar dat hoefde niet altijd het geval te zijn. Wanneer er een jaar niet was betaald en een maand na de aangetekende brief nog niet was gereageerd, had Hal de bevoegdheid om een slotenmaker te laten komen voor het open boren van de kluis, die dan vaak leeg bleek te zijn. Sommige mensen namen niet de moeite om de bank te laten weten dat ze geen gebruik meer wilden maken van hun kluis, ze stopten gewoon met de maandelijkse betalingen en gooiden de sleutel weg. In dat soort gevallen kon Hal de kluis toewijzen aan mensen die op de wachtlijst stonden. Vooral naar de kleine kluisjes was veel vraag, en het was dan ook frustrerend dat de wet voorschreef dat een kluisje pas na dertien maanden wanbetaling door de bank mocht worden geopend. Zoveel moeite was het toch niet om de kluis op te zeggen en de sleutel terug te geven? Maar sommige mensen kon het gewoon niet schelen. Ze vergaten het of het interesseerde hen niet.

De derde kluis waar hij zich vandaag over wilde buigen was een ander geval. Hij had de klant in de loop der jaren een paar keer gezien en herinnerde zich haar nog goed. Het was een zeer deftig uitzierende oudere vrouw die nooit een babbeltje met hem maakte, hoewel ze verder heel beleefd was. Hij had haar al bijna vijf jaar niet gezien. En er was al drie jaar en een maand niet voor de kluis betaald. Een jaar nadat de betaling was gestopt, had hij de standaard aangetekende brief gestuurd, de wettelijk verplichte maand gewacht en toen de kluis laten open boren in aanwezigheid van een notaris. Het was een van de vijf grootste kluisen die de bank bezat. Onder het toeziend oog van de notaris had hij zorgvuldig een inventarislijst opgesteld. In de kluis hadden een paar mappen gelegen, met het nette handschrift van de klant erop, eentje met foto's en eentje met papieren en documenten erin, waaronder verlopen pas-

poorten, zowel Amerikaanse als Italiaanse, die in Rome waren verstrekt. Ook waren er twee dikke bundels met brieven, de ene bundel in een ouderwets Europees handschrift, geschreven in het Italiaans, met een verschoten blauw lint eromheen. De andere brieven, samengebonden met een roze lint, waren in het Engels, in een vrouwelijk handschrift. Verder had hij tweewintig lederen juwelendoosjes aangetroffen, de meeste met één enkel sieraad erin, wat hij had vastgesteld zonder ze al te goed te bekijken. Maar zelfs met zijn ongeoefende oog zag hij dat het waardevolle stukken waren. Hij had echter alleen maar genoteerd dat het om een diamanten ring ging, een armband, een ketting, een broche, zonder bijzonderheden te vermelden, want zover reikte zijn kennis niet en bovendien werd dat ook niet van hem verwacht. Hij had ook gekeken of er een testament tussen de papieren zat, mocht blijken dat de klant was overleden, maar hij had niets gevonden. De klant had de kluis tweeëntwintig jaar gehuurd en hij had geen flauw idee wat er met haar was gebeurd. En zoals de wet voorschreef, had hij na de opening van de kluis precies twee jaar gewacht, zonder nog iets van de klant in kwestie te horen. Het was nu zijn taak om de rechtbank op de hoogte te stellen van het bestaan van de kluis en het ontbreken van een testament, en dan de inhoud ervan aan hem te overhandigen.

De rechtbank zou dan proberen vast te stellen of de huurder van de kluis was overleden en, bij ontstentenis van een testament of bekende verwanten, een advertentie in de kranten plaatsen waarin verwanten of erfgenamen werden opgeroepen zich te melden. Mocht zich binnen een maand niemand melden, dan zouden haar bezittingen worden geveild en de opbrengsten ervan naar de staat New York gaan. Papieren en documenten moesten nog zeven jaar worden bewaard voor het geval zich alsnog een familielid zou melden. Wanneer er

geen testament was, waren de regels streng. En Hal hield zich er gewetensvol aan.

Vandaag zou hij de rechtbank op de hoogte stellen van het bestaan van de kluis. Aangezien de vrouw die de kluis had gehuurd nu bijna tweeënnegentig zou zijn, was de kans groot dat ze niet meer leefde, en dan zou de rechtbank dat officieel moeten vaststellen alvorens haar bezittingen te kunnen verkopen. De vrouw in kwestie heette Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli, en Hal was er in de afgelopen twee jaar steeds meer van overtuigd geraakt dat de sieraden die hij had aangetroffen wel eens zeer waardevol konden zijn. De rechtbank zou een taxateur moeten laten komen, als mocht blijken dat de vrouw inderdaad was overleden, er geen testament was en zich geen erfgenamen meldden. Voordat de spullen ter veiling werden aangeboden, moest de rechtbank de waarde ervan weten.

Eerst belde Hal de slotenmaker voor de twee kleine kluisjes en daarna de rechtbank met het verzoek iemand te sturen om de inhoud van de grotere kluis met hem door te nemen. Hij ging ervan uit dat het wel even zou duren voordat er iemand zou komen. De betreffende afdeling van de rechtbank was onderbezet en ze liepen altijd achter met de afhandeling van de zaken van mensen die waren gestorven zonder een testament achter te laten.

Tegen de tijd dat Hal de rechtbank belde was het al elf uur. Jane Willoughby nam op. Ze was een rechtenstudente die drie maanden stage liep, en ze zou in juni afstuderen aan de Columbia Law School. Ze wilde zich eigenlijk specialiseren in gezinsrecht en dan met name in de rechten van kinderen. Haar tweede keus was strafrecht, wat haar ook wel interessant leek, maar wegens gebrek aan stageplekken had ze alleen werk kunnen krijgen bij een rechtbank die zich bezighield met erfrecht. Ze vond het nogal deprimerend om zich alleen maar bezig

te houden met doden en papierwerk, zonder veel menselijk contact. Ze voelde zich opgesloten en had een hekel aan haar chef. Harriet Fine was een vermoede, verwelkte vrouw aan wie te merken was dat ze niet van haar werk hield en alleen maar bleef omdat er nu eenmaal brood op de plank moest komen en omdat ze nooit de moed had gehad om iets anders te zoeken. Haar voortdurende negatieve opmerkingen en zure houding maakten het er voor Jane niet gemakkelijker op en ze zou blij zijn wanneer haar stage erop zat. En daarna nog twee maanden college en haar eindschiptie inleveren. De stage was een van de laatste hordes voor haar afstuderen en ze had een goede beoordeling van Harriet nodig. Ze was al twee maanden bezig met solliciteren bij advocatenkantoren in New York.

Nadat Jane had opgenomen, legde Hal haar de situatie uit, met een aangename, zakelijke stem. Ze noteerde de gegevens van Mrs. Di San Pignelli's kluis en wist dat ze allereerst zou moeten vaststellen of de vrouw inderdaad was overleden. Pas dan konden ze verder. Er zou iemand van de rechtbank naar de bank gaan om de inventarislijst samen met Hal door te nemen en in ontvangst te nemen voor de staat, in afwachting van eventuele reacties op de advertentie die ze zouden plaatsen. Het was altijd interessant om te zien wie er op zo'n advertentie reageerde, als er iemand reageerde. De rechtbank had onlangs nog zo'n geval gehad waarbij zich geen erfgenamen hadden gemeld, wat had geleid tot een veiling bij Christie's. De opbrengst was aanzienlijk geweest en Harriet, Janes chef, had gedaan alsof het aan haar te danken was dat er geen erfgenamen waren opgedoken en de staat de opbrengsten in eigen zak had kunnen steken. Jane vond het juist leuker als er wel erfgenamen bleken te zijn, mensen die verbaasd waren dat ze iets erfden van verwanten die ze nauwelijks kenden en zich amper herinnerden of soms zelfs nooit hadden gezien. Het kwam altijd als een aangename verrassing.

‘Wanneer denkt u te kunnen komen?’ vroeg Hal beleefd.

Jane keek in haar agenda, hoewel ze wist dat de beslissing niet aan haar was. De zaak zou haar moeten worden toegewezen, maar Harriet zou hem waarschijnlijk aan iemand anders geven, aangezien zij slechts een stagiaire was. Hal vertelde discreet dat hij vermoedde dat het om waardevolle spullen ging die getaxeerd zouden moeten worden, mogelijk door een juwelenexpert.

‘Ik weet niet wanneer er iemand kan komen,’ zei Jane eerlijk. ‘Ik zal zelf uitzoeken of Mrs. Di San Pignelli inderdaad is overleden en geef dat dan door aan mijn chef. Zij moet beslissen wie ze naar u toe stuurt, en wanneer.’

Hal staaarde uit het raam terwijl ze dat zei. Het was harder gaan sneeuwen. Op de ijzel lag een dun wit tapijt. De straten werden steeds moeilijker begaanbaar, wat in deze tijd van het jaar niet ongebruikelijk was. ‘Ik snap het,’ zei hij op terloopse toon. Hij wist dat ze het druk hadden, maar hij had de verplichte procedure gevolgd, zoals hij altijd deed. Verder was het aan hen.

‘We laten u weten wanneer we komen,’ verzekerde Jane hem. Ze dacht aan wat hij haar had verteld over de mogelijke waarde van de inhoud van de kluis. Even later verbrak ze de verbinding en keek naar de ijzige regen buiten. Ze haatte dit soort dagen en kon bijna niet wachten tot ze klaar was met haar studie. En de feestdagen waren ook al zo deprimerend geweest.

Het was haar niet gelukt om met kerst naar haar ouders in Michigan te gaan, en zij en John, de man met wie ze samenwoonde, hadden voortdurend in hun appartement gezeten, met hun neus in de boeken. John studeerde aan de Columbia Business School en zou net als zij in juni klaar zijn. Hun relatie was onder druk komen te staan door alle stress die het afstuderen met zich meebracht. Ze woonden al drie jaar sa-

men en het was altijd goed gegaan, tot het afgelopen halfjaar. Bovendien waren ze allebei al aan het solliciteren, wat voor extra spanningen zorgde.

John kwam uit Los Angeles en ze hadden elkaar op de universiteit leren kennen. Ze woonden in een klein, onaantrekkelijk, gemeubileerd huurappartement in de buurt van Columbia, in de Upper West Side, en voerden een niet-aflatend gevecht tegen kakkerlakken. Ze hoopten dat ze wanneer ze eenmaal werkten, een beter appartement zouden kunnen vinden, hoewel haar ouders het liefst hadden dat ze weer in Grosse Pointe kwam wonen. Dat was ze echter niet van plan. Ze wilde in New York blijven. Haar vader was directeur van een verzekeringsmaatschappij en haar moeder psycholoog, al had ze sinds de geboorte van Jane niet meer gewerkt. Ze vonden het maar niets dat ze niet terug wilde komen, want ze was enig kind. Natuurlijk vond ze het niet leuk om hen teleur te stellen, maar ze wilde dolgraag carrière maken in New York en had dat ook nooit onder stoelen of banken gestoken.

Jane wist dat Harriet, ongeacht wie de zaak toegewezen zou krijgen, van haar verwachtte dat ze eerst zou uitzoeken of Mrs. Di San Pignelli nog leefde, en ze tikte snel haar naam en geboortedatum in het overlijdensregister. Ze vond al snel wat ze zocht. Marguerite Wallace Pearson di San Pignelli was een halfjaar daarvoor overleden. Haar laatst bekende adres was in Queens, waar ze ook was gestorven. Hal Baker had haar een ander adres gegeven, in Manhattan, vlak bij de bank. Gezien de leeftijd van Mrs. Di San Pignelli vroeg Jane zich af of ze soms was vergeten dat ze een kluis had, of misschien te ziek was geweest om haar spullen er weg te halen. Hoe dan ook, ze leefde niet meer, en iemand van de rechtbank zou de inhoud van de kluis moeten doornemen om te kijken of er misschien toch geen testament tussen de papieren zat.

Jane vulde een formulier in en liep ermee naar Harriets kan-

toor. Harriet wilde net weggaan. Tijdens haar lunchpauze ging ze vaak even bij haar moeder kijken, maar met haar donsjack, gebreide muts en das, en stevige schoenen zag ze eruit alsof ze naar de Noordpool ging. Het was algemeen bekend dat ze hard was voor haar personeel en stagiairs, en ze leek extra hard te zijn voor Jane. Jane was een aantrekkelijke jonge vrouw, met lang blond haar en blauwe ogen en een prachtig figuur; ze straalde uit dat ze uit een rijk nest kwam, hoewel ze het daar nooit over had. Kortom, in vergelijking met Harriet had ze alles mee; ze had nog een heel leven voor zich en een interessante carrière in het verschiet.

Harriet daarentegen had altijd met haar zieke moeder samengewoond, voor wie ze moest zorgen. Ze was begin vijftig, had al in geen jaren een relatie gehad, was nooit getrouwd geweest en had ook geen kinderen. Haar leven en baan voelden voor haar aan als een doodlopende weg.

‘Leg maar op mijn bureau,’ zei Harriet met een blik op het formulier in Janes hand.

‘Er moet iemand naar de bank,’ zei Jane zacht, want ze wilde haar niet irriteren. ‘De persoon in kwestie is een halfjaar geleden gestorven. Ze hebben de kluis drie jaar vastgehouden, zoals voorgeschreven, en willen hem nu door ons leeg laten halen.’

‘Na de lunch zal ik wel iemand aanwijzen,’ beloofde Harriet. Daarna haastte ze zich het kantoor uit.

Jane liep terug naar haar eigen kamer en bestelde een broodje bij een zaak in de buurt. Ze had geen zin om met dit weer de straat op te gaan. Terwijl ze op haar lunch wachtte, deed ze nog wat papierwerk.

Tegen de tijd dat Harriet terugkwam van haar lunchpauze, was Jane flink opgeschoten met haar werk. Harriet maakte een bezorgde indruk en vertelde dat het niet zo goed ging met haar moeder. Jane had twee afgeronde dossiers op haar bureau ge-

legd. Het was eentonig werk, maar Jane was nauwgezet en had nog maar weinig fouten gemaakt sinds ze hier werkte, en nooit twee keer dezelfde. Voordat ze rechten was gaan studeren, had ze als assistent van een advocaat gewerkt, en Harriet had bewondering voor haar arbeidsmoraal en aandacht voor details. Ze had een aantal mensen op kantoor verteld dat Jane de beste stagiaire was die ze ooit hadden gehad, hoewel ze tegenover Jane zelf zuinig was met complimentjes. Een uur nadat ze was teruggekeerd van haar lunchpauze riep ze Jane bij zich.

‘Misschien kun jij naar de bank gaan en de inventarislijst doornemen,’ zei ze, doelend op het Di San Pignelli-dossier. ‘Er is op dit moment verder niemand beschikbaar.’ Ze gaf het formulier terug en Jane knikte. Ze had nog maar één keer eerder een boedelbeschrijving gedaan, maar het leek haar niet al te ingewikkeld. Ze hoefde alleen maar de inventarislijst van de bank te controleren en de inhoud van de kluis mee te nemen naar de rechtbank, waar ze de spullen in hun eigen kluis zouden opslaan tot de waardevolle stukken verkocht konden worden en de papieren voor zeven jaar in het archief zouden worden opgeslagen.

Jane belde diezelfde middag Hal Baker nog om een afspraak te maken. Het was sneller dan verwacht, en hij legde op verontschuldigende toon uit dat hij de komende twee weken vakantie had en daarna een week op cursus ging. Ze maakten een afspraak voor vier weken later, een dag na Valentijnsdag, wat Jane verder niet te berde bracht, want het maakte haar niet uit. Er was geen haast bij, en ze hadden zo voldoende tijd om de advertentie te plaatsen. Ze noteerde de afspraak, en ze hingen op. Jane pakte het standaardformulier voor de advertentie om een begin te maken met het opsporen van de erfgenamen van Marguerite di San Pignelli. Het was haar werk nabestaanden proberen op te sporen en, mochten die er niet zijn, de nalatenschap af te handelen.

Vier weken na haar gesprek met Hal Baker nam Jane de metro naar de dichtstbijzijnde halte bij de Metropolitan Bank. De ochtend was vervelend begonnen. John en zij hadden ruziege maakt, terwijl ze gehaast bezig was met het ontbijt, geroosterd brood voor John, cornflakes voor haarzelf en koffie voor hen allebei. Omdat ze het broodrooster niet goed had ingesteld, was het brood verbrand, en ze had net cornflakes gemorst toen John de keuken in was gekomen, in een boxersshort en een t-shirt. Hij zag er versuft uit. Hij had de avond ervoor samen met vrienden zitten studeren bij iemand thuis. Ze had hem om drie uur 's nachts thuis horen komen, maar was al weer in slaap gevallen voordat hij in bed stapte. En hij was ook helemaal vergeten dat het Valentijnsdag was. Zelf had ze een doos bonbons en een kaart gekocht die ze gisterochtend voor hem op de keukentafel had neergelegd. Hij had de doos bonbons meegenomen naar zijn studiegroepje. Voor haar had hij niets gehad, geen cadeautje, geen bloemen, geen kaart. Wat hem betrof was Valentijnsdag voor dat jaar geschrapt.

'Waarom heb je zo'n haast?' Hij schonk zichzelf koffie in, terwijl zij de cornflakes opveegde en boter op de verbrande

toast smeerde. Die zou ze zelf wel opeten. Hij zag er moe uit en was duidelijk niet in een al te beste stemming toen hij aan de keukentafel ging zitten en een slok koffie nam. Hij had nog steeds niets over Valentijnsdag gezegd. Hij was sowieso niet zo van de feestdagen en ook slecht in het onthouden van speciale datums, en omdat hij twee belangrijke scripties moest inleveren kon Valentijnsdag hem dat jaar gestolen worden. Hij was compleet gefocust op zijn studie. Tot een paar maanden geleden hadden ze het heel leuk gehad samen, hij was een onafhankelijke, vrolijke man, maar tegenwoordig maakte hij zich alleen nog maar druk om zijn afstuderen. Soms kreeg ze zelfs het gevoel dat ze niet voor hem bestond.

‘Ik moet vandaag een boedelbeschrijving maken van een bankkluis,’ zei ze met een tevreden blik. Het was weer eens wat anders dan haar dagelijkse papierwerk.

‘Nou en? Wat is daar zo leuk aan?’ Hij leek niet erg onder de indruk. Het klonk hem saai in de oren.

‘Waarschijnlijk is het niet leuk, maar ik ben even het kantoor uit en ik kan voor detective spelen. We hebben een advertentie in de kranten gezet om eventuele erfgenamen op te sporen, maar in een maand tijd hebben we geen enkele reactie gehad.’

‘Wat gebeurt er als er niemand komt opdagen?’

‘Dan wordt alles van waarde verkocht. Dat mag nadat een kluis drie jaar en een maand onbeheerd is gebleven, maar de papieren moeten nog zeven jaar bewaard worden. Het geld valt toe aan de staat.’

‘Zitten er belangrijke dingen in die kluis?’

‘Volgens de bank sieraden die wel eens waardevol zouden kunnen zijn. Dat ga ik vandaag bekijken. Het is treurig, maar ook interessant. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat je vergeet dat je spullen in een bankkluis hebt liggen, maar die vrouw was al behoorlijk oud. Misschien is ze onverwacht

overleden, of leed ze de laatste jaren van haar leven aan dementie. Maar wat denk je, zullen we vanavond uit eten gaan, of heb je geen tijd?' Ze vroeg het zo terloops mogelijk, want ze wilde geen druk op hem uitoefenen.

Hij begon meteen te kreunen. 'O shit, het is Valentijnsdag, hè? Of was dat gisteren? Nog bedankt voor de bonbons trouwens,' zei hij, met een blik op de datum van de krant die op tafel lag. 'Sorry Jane, het is me gewoon ontschoten. Ik moet nog twee scripties schrijven, ik heb echt geen tijd om uit eten te gaan. Zullen we dat bewaren tot over een paar weken?' Hij keek oprecht schuld bewust.

'Oké,' zei ze meteen. Ze had het wel verwacht. Zijn studie ging op het ogenblik voor alles, en dat begreep ze best. Zelf had ze het ook erg druk met haar studie, maar studeren was haar altijd al beter afgegaan dan hem. 'Dat dacht ik al, maar ik wilde het je toch even vragen.'

Hij boog zich naar haar toe en gaf haar een kus. Toen het tot hem doordrong dat ze een rode trui droeg, moest hij glimlachen. Jane vond feestdagen erg belangrijk, iets waar hij haar altijd mee plaagde. Het was een burgerlijk trekje van haar dat hij wel schattig vond, en hij weet het aan het feit dat ze was opgegroeid in de Midwest. Zijn eigen ouders zaten in de filmindustrie in L.A. en waren dus officieel mondainer dan de hare.

Jane zag er leuk uit met haar korte zwarte rok, hoge hakken en haar lange blonde haar in een staart voor haar afspraak op de bank. Hij vond haar aantrekkelijk en was ook graag bij haar, wanneer hij het tenminste niet druk had met zijn studie. Ze hadden geen toekomstplannen gemaakt en namen hun relatie van dag tot dag, wat hun allebei goed uitkwam. Hun toekomstige carrières gingen voor. Jane had geen tijd of zin om te trouwen, ze wilde eerst carrière maken, net als hij. Daarover waren ze het eens.

'Ik ben de hele avond bij mijn studiegroepje,' zei hij, terwijl Jane opstond en haar jas aantrok. Ze droeg ter ere van Valentijnsdag ook een rode jas, wat hij lichtelijk onnozel vond, hoewel de jas haar goed stond. En met die hoge hakken kwamen haar benen prachtig uit. Hij zei vaak dat die het mooiste aan haar waren. 'We hebben bij Cara afgesproken,' vervolgde hij terloops met een blik op de krant. Hij wist dat Jane haar niet mocht.

Cara zag eruit als een lingeniemodel, niet als iemand die binnenkort haar MBA zou halen. John zei altijd dat ze ontzettend intelligent was en dat hij haar ondernemersgeest bewonderde. Voordat ze was gaan studeren had ze een bedrijf gehad dat ze voor veel geld had verkocht, en met haar eenendertig jaar was ze twee jaar ouder dan Jane. Ze was de aantrekkelijkste vrouwelijke single van het studiegroepje en het feit dat John zoveel tijd met haar doorbracht, zat Jane niet lekker. Voor zover ze wist was hij haar trouw, dat verwachtte ze ook van hem. Maar toch vond ze Cara bedreigend. Ze liet altijd net iets te veel van haar volle boezem zien en zag er sexy uit in haar strakke t-shirts en spijkerbroeken.

'Zijn de anderen er ook?' vroeg ze nerveus.

John raakte meteen geïrriteerd. 'Ja, natuurlijk. Maar wat maakt dat nou uit? Het is geen sekstherapiegroep. We werken aan onze scripties, en Cara heeft meer verstand van het leiden van kleine bedrijven dan ik.' Dat was altijd zijn excuus voor de tijd die hij met Cara doorbracht. Ze hadden samen al meerdere projecten gedaan.

'Ik vraag het alleen maar,' zei Jane zacht.

'Jane, hier zit ik echt niet op te wachten. Als ik dankzij haar hogere cijfers krijg, ben ik blij dat ik met haar samenwerk.' Hij was niet in de stemming voor een jaloerse scène, maar op de een of andere manier ging het van kwaad tot erger en maakten ze ruzie over Cara. Het was niet de eerste keer. Jane zei altijd

dat Cara met hem flirtte, wat John fel ontkende, waarop Jane weer zei dat hij naïef was. Het gesprek leidde zoals altijd tot niks, en John beende boos naar de slaapkamer, en Jane ging met een beetje een misselijk gevoel naar haar werk.

Ze maakten tegenwoordig constant ruzie, over van alles en nog wat. Ze zaten op een dieptepunt in hun relatie, maar Jane wist best dat het met de hoge studiedruk te maken had, en ze probeerde dan ook geduld te hebben met zijn wisselende stemmingen, zijn permanente vermoeidheid en zijn slaapgebrek, en zich niet druk te maken om Cara. Ze vertrouwde hem, maar hij bracht wel heel veel tijd met Cara door, zowel alleen als in hun studiegroep. Het was echter ook duidelijk dat Cara op hem viel, en Jane vertrouwde haar voor geen cent. Hoewel ze het vreselijk vond om er steeds weer over te beginnen, kon ze er niets aan doen. Zelf was ze ook gestrest.

Zoals altijd hield Jane een nare bijsmaak over aan hun ruzie, die tot niets had geleid, en ze voelde zich behoorlijk onnozel in haar rode trui en jas die ze, een dag te laat weliswaar, speciaal voor Valentijnsdag had aangetrokken. Het was een gewone werkdag en ze wilde bij de bank een serieuze indruk maken, want het was pas de tweede keer dat ze een boedelbeschrijving deed en ze wilde het professioneel aanpakken.

Hal Baker stond al op haar te wachten toen ze arriveerde. Hij gaf haar met een vriendelijk lachje een hand en nam haar mooie gezicht en elegante gestalte goedkeurend op. Hij had iets heel anders verwacht. Meestal stuurde de rechtbank iemand die veel ouder was en vaak ook erg stug. Jane was echter een prachtige jonge vrouw met een belangstellende blik in haar levendige ogen. Met in hun kielzog een jonge vrouwelijke notaris liepen ze naar beneden, waar hij naar het gedeelte met de grootste kluizen ging, de betreffende kluis met twee sleutels openmaakte en de cassette met inhoud naar een klein privévertrek bracht dat nauwelijks plaats bood aan hun drieën.

De notaris ging een derde stoel halen, zodat ze kon gaan zitten om samen met hen de inventarislijst door te nemen. Hal had het dossier van Mrs. Di San Pignelli meegebracht, net als de inventarislijst die hij twee jaar daarvoor had opgemaakt. Hij gaf Jane er een kopie van. Ze trok haar rode jas uit en nam de lijst vluchtig door, terwijl Hal de cassette opende, die vol sieradendoosjes en mappen lag.

Hal pakte eerst de mappen, legde ze op de tafel en sloeg ze een voor een open. Jane bekeek als eerste de map met foto's. Ze zag een mooie vrouw met diepliggende ogen, een peinzende blik en een oogverblindende glimlach. Dat moest Mrs. Di San Pignelli zijn, want ze stond op de meeste foto's. Er waren wat formelere foto's van haar als jonge vrouw en ook veel foto's van haar met een veel oudere, zeer chique man. Op de achterkant van de foto's stonden de datum en de naam van de man, Umberto, in een elegant schrift. Sommige waren op feesten genomen, andere op vakantie en een aantal ervan op een jacht. Jane herkende op enkele foto's Venetië en Rome. Ze zag ook foto's uit Parijs, en eentje waarop ze aan het skiën waren, in Cortina d'Ampezzo, in de Alpen, verder een paar waarop ze paardreden en nog eentje waarop ze in een raceauto zaten, met Umberto met een helm en een stofbril op. De oudere man leek zich erg beschermend op te stellen tegenover de mooie jonge vrouw, die een gelukkige indruk maakte aan zijn zijde. Er waren ook foto's van hen samen voor een kasteeltje en een paar in een mooie kasteeltuin met het gebouw op de achtergrond. Verder waren er vergeelde krantenknipsels uit kranten uit Rome en Napels waarop ze te zien waren op feesten en *conte* en *contessa* Di San Pignelli werden genoemd. Tussen de knipsels trof Jane een overlijdensadvertentie aan uit een Napolitaanse krant uit 1965, waaruit ze kon opmaken dat de graaf op negenenzeventigjarige leeftijd was overleden. Ze rekende snel uit dat hij dus achtendertig jaar ouder was geweest

dan Marguerite, die pas eenenveertig was toen hij stierf. En ze waren drieëntwintig jaar getrouwd geweest.

Zo te zien hadden ze een prachtig, luxueus leven geleid, en Jane werd getroffen door hun elegante, stijlvolle verschijning. Op de foto's van Marguerite in avondjurk droeg ze altijd sieraden. Op sommige van de foto's, foto's van haar alleen, had ze een diepbedroefde blik in haar ogen, vond Jane, alsof haar iets vreselijks was overkomen. Maar op de foto's waarop ze samen met de oudere man stond leek ze altijd gelukkig. Ze vormden een mooi stel en leken erg veel van elkaar te houden.

Helemaal onder in de map lagen wat foto's van een klein meisje, samengebonden met een verschoten roze lintje. Er stond geen naam op de achterkant, alleen de datum waarop ze waren genomen, in een ander, minder elegant handschrift. Het was een schattig klein meisje met een ondeugende blik in haar vrolijke ogen. Er viel een vage gelijkenis te bespeuren met de gravin, maar die gelijkenis was niet groot genoeg om zomaar te kunnen aannemen dat ze familie van elkaar waren. Een treurig gevoel overspoelde Jane terwijl ze keek naar wat er resteerde van het leven van een vrouw, een vrouw die er niet meer was en waarschijnlijk eenzaam was gestorven, want anders waren er wel een testament en erfgenamen geweest.

Ze vroeg zich af wat er van het kleine meisje was geworden dat, aan de datums te zien, inmiddels ook een oude vrouw moest zijn. Het was allemaal een stukje geschiedenis uit een ver verleden en het was niet erg waarschijnlijk dat er nog mensen van de foto's in leven waren.

Jane sloeg de map met foto's voorzichtig dicht, terwijl Hal haar de volgende overhandigde, met verschillende documenten erin: verlopen paspoorten waaruit bleek dat Marguerite een Amerikaanse onderdaan was, geboren in 1924 in New York. Uit de stempels in haar paspoort bleek dat ze in 1942, op achttienjarige leeftijd, per schip was aangekomen in Lissabon.